

завѣса, и тажъ бѣхъ цвѣтъя шиты великолѣпно съ злато. Такъвзи бѣше женскійтъ чертогъ за украшеніето на женитъ преди осемнайсетъ вѣка.

Великолѣпната Юлія бѣше са облеглила на небрежно на столъ, когато слугыята (опатіа) пребираше полека и единъ по единъ кѣдрцытъ на косата ѝ и впиташе въ естественитъ и чужды, и строеше на главата ѝ една кула отъ косы, тѣй щото главата ѝ оставаше на срѣдата а не на върха на лицето.

Ужълтна великолѣпна дреха пригодна на черпата коса и на природното у-черното лице на Юлія са спущаше на широкы пригъвкикъкъкъ краката ѝ, стегнаты въ ботушы дългы до колѣнтъ. Червенытъ тѣзи ботушы, богато обшиты съ бисеры, имахъ носове остры, дългы и засуканы на горѣ, какъто ботушытъ на днешныгъ Турцы. Дърта една робыня, многоопытна въ танцетвата на труфенъето стоеше на близо и държеше на рѣцѣ широкія и украсетъ съ елмазы поясъ на господаркѣта, и поиъкога отпушаше по иъкоя догма на другата слугыня която съоружаваше космяната кула и ты присмѣваше съ благоразумны ласкателства къкъ господаркѣта.

— Понадѣсно карфицата . . . пониско, луда! не видишь ли колко ѝ приличатъ прекраснытъ вѣжды? или мыслнишь че китишь Коринца която има лице криво? Туря сега цвѣтъята . . . какъво правнишь, несвѣсна? Махни онзи зеленъ листъ! прекраснытъ ланиты на Юлія искатъ по блѣскавы цвѣтъя.

— Съ вниманіе! викаше между туй Юлія като потропваше съ крака си. Космытъ ми теглишь като че скубишь иъкоя вредителны трѣвы.

— Не ти прилѣга! повтаряше свѣдущата въ този обредъ дърта, ты не познаващъ колко е иъжна нашата господарка, или мыслнишь че китишь наѣздинцата Фулвія? забоди сега тѣзи дантела . . . ей тѣй. Прекрасна Юліе! вишь са сега въ огледалото; не си виждала, безъ сумиѣне, никога лице по прелестно отъ твоеото!

Слѣдъ безчисленны забѣлѣжки и затрудненія искара са най поподирь *авилонската кула*, по сто другій обредъ, сирѣчь друго стараніе да са предаде на очнтъ на прекрасната господарка едно сладострастно израженіе чрезъ единъ ужълтъ прахъ сыналъ на вѣждытъ и на магачитъ. Този обредъ са свѣрши съ прилепавѣето на едно копниско парчалче, изрѣзано като полулуніе, на края на червенытъ устны, което правяло ланитытъ по прелестны и бѣлизната на зѣбытъ повидна.

Друга една праздна до тогасъ робыня пріе заповѣдъ да натурия